

Yaşamak Sevmek Öğrenmek

– Rana İslam D · 15 Mart 2013

Koşarak gişenin yanına geldi. İkide bir omzundan düşen çantasını yine aynı sabırla ve seri bir şekilde düzeltti. Telaşlıydı. Trenin kalkmasına üç dakika kalmıştı yalnızca. Gişe görevlisine tren biletinin daha önceden bildiği ücretini uzattı. Gideceği yönü söyledi telaşını bastıramayan bir sesle. Bir yandan bir eliyle parayı uzatırken diğer yandan da evden çıkarken içine neler koyduğunu tam olarak hatırlamadığı küçük kırmızı çantasını tutmaya çalışıyordu. “Heyecan içinde bir an bitiveren bir melodi gibi” gökyüzüne savrulan sözcüklerle görevliye söylemeye çalıştı “yeri” ...

“Af edersiniz nereye demiştiniz?”

Orta yaşın en güzel yıllarını süren; yılların onca acımasızlığına rağmen hayata meydan okuyarak dinç kalan hanım yine aynı tatlı telaşla; fakat bu sefer, daha bir gür sesle ve daha bir üstüne basarak tekrar etti gideceği yeri...

Sabahın ilk saatlerinde evden çıktığından bu tarafa hava oldukça kapalıydı. Gökyüzü sessiz ama kararlı griliğe bürünmüştü. Hatta, insanın içine işleyen hafiften bir rüzgar da vardı havada... İçini ısıtan, işte bu “güzelliklerin müjdecisi” rüzgardı. Koşar adım tren istasyonuna gelirken; ilk defa hissettiği güzellikteki rüzgarı, kapalı havada tatmamış olsaydı; o kopkoyu griliği hiç sevmezdi aslında... Bu durağan hava, ona her zaman kasveti hatırlatırdı. Sevmezdi hiç rengini vermeyen bu havayı... Ya yağmur yağmalı ya da güneş açmalıydı, ona göre. Fakat böylesi içine kapanık olmamalıydı hava... İşte bu yüzden, içi ürpertse de insanın yüzünü yalayıp geçen bu inceden rüzgara sevindi. Bu rüzgar; güzel ve berrak an'ların habercisiydi... Bugün dışarı attığı ilk adımdan bu yana içini tarifsiz bir huzur kaplamıştı; bu gri havaya inat... Gişe memuru bileti ona uzattı...

Gideceği yerin biletini eline aldığı an'da, tam da yüreğinin tanımlanamaz bir tınıyla “hop” ettiği saniyede, aniden şimşek çaktı; ardından gök gürüldedi ve o büyük gürültünün peşi sıra bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. Biletini yağmurdan gizlemeye uğraşırken yüzünü gökyüzüne çevirdi, aynı an'da... İri birer yağmur damlası değdi yanaklarına...

İşinde, resmî giyinmeyi severdi; hayatının yolculuğuna biletini alan kadın. Ama özel hayatında spor kıyafetleri tercih etmişti hep. Baharın bu yağmurlu gününde, kot pantolonu, renkli tişörtü, krem rengi baharlık montu, krem-kırmızı spor ayakkabısı ve kıyafetini tamamlayan kırmızı, küçük yol çantası... Çalışma günlerinde işine giderken, omuzlarına düşen saçlarını serbest bırakmayı tercih etse de; spor ve rahat giyineceği zamanlar saçını at kuyruğu bağlamayı seçerdi. Fakat neredeyse son bir yıldır yanından hemen hiç eksik etmediği bir aksesuarı vardı ki, bu vazgeçilmezini resmî-spor bütün giyim stilleriyle bütünleştirmesini bilmişti artık: Bilgisayar çantası...

Normal şartlarda bilgisayar çantasında yalnız bir bilgisayarın bulunması beklenirdi de... Onun taşıdığı bu çantada bilgisayara bir bloknot, bir okunacak kitap, bir kurşun kalem ve birkaç renkli kalem arkadaşlık ederlerdi her zaman...

Spor giyindiği zamanlar gençleştiğine inanırdı, daima. Zaten, çoğu zaman insanlardan aldığı olumlu tepkiler, onun bu inancını boşa çıkarmazdı. Keyifli olduğu bazı anlarda daha da ileri gider; bir yerde bir şekilde yeni tanıştığı insana - sözün yaşı gelebildiği anlarda- “kaç yaşında olabiliyim sizce” diye yaşını sorup da; “otuz otuz iki var mısınız?” cevabını aldığı anda kendini daha da genç hissedirdi... O cevaba her ulaştığında -cevap ciddi ya da latife olsun- “Evet! Otuzuma daha dün bastım. Nasıl da bildiniz?” diye yanındaki şaşırtmayı sürdürmek isterdi, içinde hiç büyümeden duran o muzip kız. Fakat, sakın kaygılanmayın; muzip kızın ikizi ciddi kız bu yaramazlığa hiç müsaade etmezdi.

İşte, bugün de aniden bastıran yağmura inat, kendisini olduğundan, hatta görüldüğünden daha genç ve enerjik hissediyordu. Nasıl hissetmesindi ki? Kendini özgür hissettiği kıyafetler içindeydi. Kendini huzurlu hissettiği rüzgar vardı başında. Kendini rahat hissettiği çantaları da yanındaydı. O kadar çok neşeliydi ki, aklına bir an’da “ne kadar gizemli ve hoş bir durumdayım ” gibi tatlı bir düşünce geldi; şımarıkça tahtına oturdu.

Biri omzunda asılı, diğeri sol elinin parmaklarına sıkışmış iki çantasının varlığını hissedince tatlı huzurunun yanından hiç eksik olmayan kararlılık ve güveni yeniden ve daha da sağlam içinde duydu.

“Bilgisayar çantama neleri yerleştirdiğimi çok iyi biliyorum. Neden, nereye doğru seyahat ettiğimi de çok iyi biliyorum. Seyahat çantama koyduğum eşyaların benim için hayatımın en vazgeçilmez, en ötelenemez olduğunu her şeyden çok daha iyi biliyorum. Ama seyahat için hazırladığım şu kırmızı çantama bir şeyler aldım da - hayatımda en çok kullanmak istediklerimi ve hiç yanımdan ayırmak istemediklerimi koyduğumu çok çok iyi bilmeme rağmen, sabahın o alaca karanlığından olsa gerek- şu an onların neler olduğunu hiç mi hiç hatırlamıyorum. İyi mi?.. Aaa, hem baksanıza; en sevdiğim yere doğru nihayet yolculuğuma çıkabilmişken, en sevdiğim hava da bana eşlik ediyor : “Alabildiğine özgürce yağın yağmur...” Ne güzel! Bu, bana Tanrı’nın bir lütfu olan gizemli bir işaret. Acaba kırmızı çantama şemsiyemi de koymuş muydum? Bilmiyorum. Ama şimdi, bir saniye bile durup da, şemsiyemi aramak ve açmak için duramam doğrusu. Hem çok ıslanmayı -iliklerime kadar ıslanmayı- , hem de bir an evvel beni -şimdiye kadar hiç yaşamadığım fakat yaşamak için- çağırın şehrim, ona ulaştıracak trene atlamayı istiyorum. O halde, bir an bile duramam, durmayacağım. Sırılsıklam ıslanacağım sadece”

Biletini hızla bilgisayar çantasının ön cebine koydu. Kendi ıslansa olurdu da biletinin ıslanmasına gönlü razı olamazdı. Kırmızı çantasını bıraktığı yerden kaptı; yüreğinin o tanıdık ürpertiyle büyük bir coşkuyla trene atladı. Tam bir dakika içinde nasıl da sıırılsıklam olmuştu?! Hem ıslanışına hem de tam vaktinde trene atlayışına kuşlar gibi sevindi. Biletini az evvel alan o değilmiş gibi, trendeki yerine oturduğu gibi

bilgisayar çantasının ön cebini yeniden açtı. İşte oradaydı. Hayatının bileti orada, kendisine ayrılan köşede idi. Bileti yerini doldurarak duruyor; kararlı ve kendinden emin gözlerle ona gözkırpıyordu. Trendeki koltuğunda kıpırdamadan duran kadın; bu gerçeğe, şaşırılmış gözlerle bakıyordu. Hayatının yolculuğu için aldığı tren biletini kurulduğu tahtından büyük bir titreyişle alan el, bileti huşu içinde gözlerin yanına getirdi. Kalbi bir küçük kızın; bir minik kuşun titreyişle dolu kadının gözleri “yazısını ilk kez görüyormuş gibi” okudu:

“Kalkış: Ankara Varış: Göztepe- İstanbul”

Gözü varış yerinde takılıken kırmızı çantasına aldıkları bir anda geliverdi aklına, kuş misali tir tir titreyen yüreğin. Çantada çok da bir şey yoktu aslında; Bir kitap, bir elbise ve bir de O'nun için seçilmiş hediye. Elbisenin yanına babetlerini alıp almadığını hatırlamadı o an kadın... Olsun; ayakkabısını da çantayı açmayı hak ettiği an'da görecekti...

Bütün yolculuklarında en sevdiği iki şey vardı: Ya yolculuk boyunca bloknotuna yüreğine damlayanları damladığı an'larda kaydetmek ya da yaptığı yolculuğun özüne uygun olarak seçtiğine inandığı kitabını açarak okumak. Okurken de yazısına olduğu kadar okumasına da aynı kurşun kalem eşlik ederdi. O, okurken bile olsa küçük küçük notlar yazmadan, kararlı çizgiler çizmeden duramazdı ki! Fakat bu “hayatında her şeyiyle ilk olan” yolculukta sevdiği iki eylemin de hiçbirini yapmadı. Yüreği kafesinden uçmaya hazır kuş gibi çırpınırken ne yazabilir ne de okuyabilirdi. Pencerenin yanına sol elini dayadı. Kulağı ray seslerindeyken, gözleri büyük bir hızla uçan ufuk çizgisini takip ediyordu.

Ufuk çizgisi hızlanan trenin aksine gözünden hiç kaçmıyordu. Yol giderek varışa ulaşıyordu ama ufuk çizgisi kadının gözlerinde yalnız bir noktada derinleşiyordu.

Derinleşti, derinleşti, derinleşti... Hayalden gerçekliğe uzanan bir fotoğraf belirdi gözün önünde...

Dört buçuk yıllık üniversite hayatının son yılında tanımişti onu. Hatta kendi bölümünün mezuniyet gecesi için başka bir okuldan çağrılan –geceyi düzenleyenler ve konukları çağırılanlar arasında kendisinin de olduğunu hatırladı birden kadın ve yolculuğa başladığı an'dan beri ilk defa içtenlikle gülümsedi-grubun içindeydi hayatına damga vuracak genç adam. O mezuniyet gecesinde kendisinin de bulunduğu kız grubu ile, O'nun da bulunduğu erkek grubu nasıl da keyifli saatler geçirmişti. Hatta gece için gelen davetlilerin çoğunun anlamsız müziklerde tepindiği dakikalarda onunla beraber bir saati hayli geçen münazarası yok muydu? O günü hayatının hiçbir an'ında hafızasından ve daha da önemlisi yüreğinden silemedi. Daha doğru söyleyişle; silmedi. O hemen koyulaşveren sohbette “insanlardan ve yüreklerden” konuşmuşlardı. Konuşmanın bir yerinde her ikisinin de onları sıkı sıkıya tutan “baba” figürü ile onlara şefkat gösteren “anne” figürü ortak noktasına nasıl gelebildiklerini ise, bugün bile anlamaya uğraşsa da anlayamıyordu. En çok da onun bir cümlesi, hayatının her an'ında beynine çivilenecekti: “Ben bazen babamdan daha derin ve anlamlı, banktaki kedi ile sohbet edebildiğime inanıyorum” Ne müthiş bir

cümleydi bu!..

O günden sonra çeşitli sebeplerden iki ya da üç kez görebilmişti onu. Zaten her ikisi de okullarını bitirip meslek sahibi olmuşlar ve okudukları şehirden çok uzaklarda mesleklerine başlamışlardı, o sohbetin üzerinden daha bir sene bile geçmeden... O sohbet onun içinde büyüdü, büyüdü, büyüdü... Mesleğe başladığı şehirde bile “kedi ile sohbet edebilmek ne demektir; nasıldır ve insan böylesi bir gizeme nasıl ulaşır” diye günler geceler boyunca düşündü. O sohbetin üzerinden hayli vakit geçtikten sonra kadına, çalıştığı şehire antetli kağıtla bir mektup geldi. Evet, mektup ondandı. Hani o, banktaki kedi ile babasından bile daha iyi sohbet edebilen... Mektubu tanıyışı antetli kağıttan değildi. Mektubu oluşturan cümlelerin ona sıcak ve bildik gelmesinden. Mektubun hangi şehirden geldiğine baktı şöyle bir... Bu kadar heyecana küçük yüreği dayanamadı. Oturacak bir yer aradı kendine... Oturdu, soluklandı. Ve bir daha zarf üzerindeki şehrin adına baktı. Mektubun gönderildiği şehir anne ve babasının son bir yıldır oturduğu şehirle aynıydı.

İnanılmaz şeyler yaşıyordu işte yine... Tam da koyu bir sohbette iken, başka şehirlere savrulmuşlardı. Kendisi onu anlamış ya da anlamaya niyet etmişti de; o kendisini hiç anlamış mıydı ya da anlamak için uğraşır mıydı? Ama bu mektup; ya bu mektup... Kendisi için her şeydi... Evet, biliyordu; bu yazı kendisi için her şeydi de; onun için hiçbir şey demek olabilirdi. Fakat, ya onun için de “her şey” demekse... O mektuptan sonra içi içine sığmadı kadının . Hele onun hemen hemen babasıyla aynı zamanlarda aynı şehre gelmesine ne denirdi ki? Yalnızca; “tesadüf” sözcüğü, bu “imkansız gibi görünürken” “mümkün olabilmiş” durumu izah için yeterli miydi? Aylarca, gece gündüz okuduğu mektup elinde babasının bulunduğu şehre gidebileceği tatil günlerini hayal etti.

Ve hayalin gerçek olabileceği gün geldi... Babasının şehrine gitti genç kadın... İlk kez babasının şehrinde ailesinden olmayan birini görebilmek için yüreği yerinden fırlayacaktı. Ondan gelen mektubun üzerine bir mektup bir de kartla cevap vermişti ama her iki cevapta da “seni ziyaret ederim” dememişti... Yok, tren camının arkasındaki yağmurla eş; camın kenarında duran gözlerden de akan yağmuru silerken itiraf etti kadının yüreği yıllar sonra, “dememişti” değil; “diyememişti”... Verdiği cevaplar içinde mektubundan çok; yazdığı kurban bayramı kartı belki ona bir şeyler anlatırdı: Kartı özenle seçmişti kadın... Küçük bir kız çocuğu ile bir küçük kedi vardı kartta. Birbirine bakan bu iki küçükten kedi olanı bir şeyler anlatırken, kız olanı gözlerinden iki iri boncuk tanesi döküyordu, kediyi dinlerken...Tren camındaki buğuyu sildi o an’da trendeki kadın... Ufukta bir kedi gördü sanki. Fakat, tam da anlayamadı; tren bir tünelden geçiyordu çünkü. Etraf bir ân’da kararverdi...

Kadın yanaklarına değen iki iri boncuk tanesini elinin tersiyle sildi. Karanlıktan istifade, tren koltuğuna başını yasladı ve uyumaya çalıştı... Gözlerini kapadı; ray seslerinin giderek daha büyük gürültü ile duyulduğunu düşündü...Hayır bu trenin raylarda çıkardığı ses değildi. Bu ses, içinin susturamadığı yürek gümbürtüsüydü... Yüreğine “sakin ol, sakın ol” diye defalarca seslendi. Yüreğin söz dinleyecek hali yoktu... Gözleri kapalı iken kırmızı çantasına yerleştirdiği kitabı hatırladı: Tam tamına yirmi senedir bu

kitabın yeri apayrıydı kadın için...Yüreğini sükunete erdirmek için sarfettiği “sakin ol, sakın ol” sözcüklerinin yerini, “Yaşamak, Sevmek, Öğrenmek; Yaşamak, sevmek, öğrenmek; yaşamak, sevmek, öğrenmek...” sözcükleri ne zaman aldı? Pır pır eden şu küçük yürek, hiç bilemedi.Ondan yadigar ve kendisinin en sevdiği kitabının adı: “Yaşamak, Sevmek, Öğrenmek”ti... Yıllar içinde onun verdiği bu kitap; kadının yaşam sloganı oldu: Yaşamayı sevmeyi öğrenmek... Kitabının en güzel cümlesini sayıklarken kadın; yüreğinin temposunun yine o tatlı ahenge ulaştığını fark etti, sevinçle...

Ufukta ona uzanan bir el ve elin getirdiği kitabı görüyordu şimdi, ayan beyan...Sanki, camın ardındaki yağmur da birden kesilmiş; yerini derin bir maviliğe bırakmıştı...

Genç kadın, babasının şehrine geldiği günün ertesi günü ailesine “bir kız arkadaşına gideceğim” demiş ve onun çalıştığı yere gitmişti. Her ikisine de, ne de hoş bir ziyaret oldu bu. Saatler süren tatlı paylaşımlardan sonra genç kadın; bu tatlılığın sürekli olamayacağını anlamış gibi “Yaşamak, Sevmek, Öğrenmek” kitabını istemişti ondan... O da vermişti...

O, yaşamın sevilmesinin öğrenildiği günün ardından, genç kadın yine kendi çalıştığı şehre gitti. Haftasına annesinden bir telefon aldı: Yaşamayı öğreten, büyük bir kaza geçirmişti; ağır yaralıydı ve hayatî tehlikesi vardı...Ondan alabildiği ilk ve son haber, bu olmuştu...Yıllarca sesli-sessiz aradı onu...

Trendeki kadın kırmızı çantayı açtı ve kitabı çıkardı... Sıkıca sarıldı kitaba... Kitap dizinin üstünde dururken, bilgisayar çantasının ön cebini yeniden açtı: Bilete inanamaz gözlerle baktı; yüreği yeniden hızlı hızlı çarpıyordu... Evet kitap da bilet de gerçektir... Ve kadın gerçekten de tam yirmi yıl sonra, İstanbul’a gidiyordu; hayata adım atacağı istasyona... Onu nasıl da aramıştı yıllardır. Hatta öldüğünü bile düşünmüştü... Fakat ne o tek ziyareti unutabilmişti ne de o bankta sohbet eden kediyi... Hiç umudunu yitirmeden arayışını sürdürdü... Belki de şu bilgisayarı ondan seviyordu: Yıllar sonra onu bulmuştu ve hayatının yolculuğunda onun sağ koluydu şu kutu...

Camdan dışarı baktı kadın... Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Bu yağış içeride miydi, yoksa dışarıda mıydı? Anlamadı...Bir şeyi net biliyordu: Sırlıklam olmuştu ve buna hiç aldırımıyordu. Ama tek şey mutlaktı; yüreği, yaşamı sevmeyi öğrenmişti... İçini tatlı bir sükûnet kapladı yeniden...

Heyecanla bindiği trenin “varış düdüğü” ne kadar da çabuk çalmıştı böyle?!. Doğrudu yerinden kadın; çantalarını aldı ve yüreğe doğru adım attı... Hava günlük güneşlikti artık; Göztepe İstasyonu’na yürekli bir kadın ilk adımını atarken...

Yegâh Elif Mirzâde (Oyma Sandığımda Saklı Renklerim-Hikaye Kitabı-Eylül 2011-Syf.39)